

ved den nuværende Embedsmands Tiltrædelse; men da denne Tilstand i Lovudkastets Motiver var paaberaabt som et Moment, hvorfor man skulde indrømme dette Embede en noget høiere Contoirholdsgodtgjørelse end den ordinaire, har Udvalget været nødsaget til at erklære sig deels over, hvorvidt denne daarlige Tilstand virkelig bestod, og deels over Grunden til, at det ikke troede at kunne tage noget Hensyn til denne særlige Omstændighed i sin Indstilling om Contoirholdsvederlaget. Mine Ytringer herom vare ligesom foranledigede ved, at dette Forhold var fremhævet i selve Lovudkastets Motiver. — Med Hensyn til den almindelige Bemærkning, som den høitærede Justitsminister gjorde om, at det ikke var tjenligt, ikke alene for Embedsmanden, men heller ikke for det Almene at nedfætte Contoirholdsvederlaget for meget, kan jeg erklære, at deri er Udvalget i sin Heelhed fuldstændigt enigt med den høitærede Minister. Det er Noget, som stadigt staaer for os ved Overveielser af Sagerne, at man ikke paa nogen Maade maa gjøre Indstillinger, der kunne gjøre det vanskeligt for den vedkommende Embedsmand at udføre de Forretninger, han har overtaget; men det er en Selvfølge, at et saadant Skjøn kan blive forskjelligt, naar man skal til at afgjøre, hvilken Indskydelse man skal tillægge et saadant Hensyn. — Naar Udvalget har paaberaabt sig, at Erfaringen har vist, at der ikke let vilde komme nogen Uoverensstemmelse tilstede mellem Lovgivningensmagts Afdelinger angaaende disse Love, og den høitærede Justitsminister derimod har anført et Exempel, der viser, at det dog kunde skee, da troer jeg, at Udvalgets Betænkning netop klart og bestemt har opfattet dette i sin Udtalelse. Thi dersom dette Tilfælde med Skriverembedet paa Langeland ifjor ikke havde været, vilde Udvalget jo have sagt, at Erfaringen havde vist, at der ikke var kommet nogen Uoverensstemmelse mellem Thingene; men Udvalget har kun sagt, at Erfaringen har vist, at der her ikke let viser sig en stor Uoverensstemmelse mellem Thingene, og naar dette Tilfælde er det eneste ved alle disse Lovudkast om Contoirholdsvederlag, vi have haft, saa troer jeg nok, at man tør sige, at en Uoverensstemmelse mellem Thingene ikke let viser sig i disse Sager. — Angaaende det af mig

stillede Forslag med Hensyn til Revisionsbestemmelsen maa jeg erklære, at jeg ikke kan motivere det anderledes, end jeg motiverede det igaar, da et lignende Forslag var stillet til en anden Lov. Der ligger ikke deri noget somhelst Mistillidsvotum til nogen Minister; men naar man seer en Minister erklære, at en Bestemmelse i en Lov om, at denne inden en vis Tid skal revideres, er opfyldt, naar en Lov herom har været indbragt i det ene Thing og der været undergivet Udvalgsbehandling, uden at Udvalgets Betænkning senere har været behandlet i dette Thing, og uden at det andet Thing har havt det Allersjærneste med Loven at gjøre, saa er det klart, at man ligesaa godt kan undlade at bestemme Noget i en Lov om en Revision, thi det er da ligesaa lidt en Revision, som om Loven slet ikke var indbragt. Naar altsaa Bestemmelsen om en Revision skal holdes, men man seer, at den kan antages for opfyldt derved, at Folkethinget har behandlet en saadan Lov een Gang og det andet Thing slet ikke, er det nødvendigt at indfætte i Loven, hvad man forstaaer ved en Revision, og det er slet ikke Andet, her foreslaaes.

Svld. Jørgensen: Det er kun en kort Forklaring, som jeg agter at give over Grunden til, at jeg ogsaa idag agter at stemme imod det Udbringingsforslag, som er stillet af den ærede Ordfører — ligesom jeg igaar stemte imod et Forslag af ham i lignende Retning — og som gaaer ud paa, at hvis Revisionen ikke tilendebringes i den Samling, hvori Loven første Gang forelægges til Revision, bliver denne at forelægge paany i enhver følgende Samling, indtil Revisionen er fuldført. Min Grund til at stemme imod dette Forslag er simpelthen den, at jeg ved samtlige Lønningslove og Contoirholdslove troer at have gjort den Erfaring, at enhver Forandring bliver en Fordyrelse og i Reglen en ikke saa ringe Fordyrelse, og at der saaledes ikke fra Folkethingets Side er nogen sær Grund til at trænge stærkt paa i Retning af Forandring. Hvis det, der i en Lov er bestemt til Lønning og Contoirhold, maa ansees for at være ufyldstgjørende, hvadenten Sagen sees fra Embedsmændenes Side eller fra Embedets Varetageses